

→ el somni dels otomans era dominar Itàlia i, amb ella, Roma. No quedaren molt lluny de l'objectiu: controlaren tots els Balcans i arribaren a les portes de Venècia. Però després de tres segles d'avances militars a Europa, el 1683 patiren a la rodalia de Viena una severa derrota a mans dels exèrcits del Sacre Imperi Romano-Germànic i de la Lliga Santa -Polònia i Lituània-, la qual suposà el començament de la retirada otomana cap a Turquia, que s'intensificà durant el segle XVIII, i anà perdent cada pic més territoris europeus.

A principi del segle XIX, Rússia, interessada a ocupar part del país otomà, alimentà el sentiment grec contra els ocupants turcs que es concretà en l'aixecament armat que s'inicià el 1821. Turquia contestà enviant un gran exèrcit que controlà novament la situació, fins que el 1827 França i Gran Bretanya s'aliaren amb els russos i intervingueren en la guerra. El 1831, la coalició derrotà els turcs i la independència grega va ser reconeguda. I, per primera vegada en cinc segles, quedà el país sota influència occidental

La inestabilitat política interna, la tensió contínua amb Turquia, l'ambició russa de prendre territoris als otomans —que provocà la guerra de Crimea, entre 1853 i 1856, que enfrontà Gran Bretanya i França amb l'imperi tsarista— mantingué molt calenta la zona durant tot el segle XIX. I amb la Primera Guerra Mundial (1914-1918) de bell de nou la regió fou escenari de la disputa dels grans interessos geopolítics antagonistes, com va passar amb la famosa batalla de Gal·lípoli de 1915 entre Turquia, aliada amb les potències centrals —Alemanya i l'Imperi austro-hongarès— i, per un altre costat, Gran Bretanya.

Acabat el conflicte, Grècia envaií —fent part d'una coalició liderada pels britànics i francesos— les deixalles de l'Imperi otomà, de manera que va provocar la guerra de 1919-1923 que se saldà amb la caiguda del Sultanat i la instauració de la República turca.

La revolució de 1917 havia deixat aparcades les ambicions russes a la regió, però la Segona Guerra Mundial oferí a la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques (URSS) l'oportunitat d'intervenir-hi novament. Impulsà la guerra civil grega (1944-1949), i ajudà la guerrilla comunista perquè s'aixequés en armes contra el Govern d'Atenes,

D'aleshores ençà, Atenes és aliada —o, si es vol, està sota la influència— dels interessos occidentals, comandats per Washington. Una situació que semblava estable. Fins enguany.

RÚSSIA I XINA

Quan el gener de 2015 Syriza guanyà les eleccions, es tornaren activar sobre Grècia els interessos geoestratègics enfrontats de les potències orientals i occidentals.

En començar les negociacions entre el govern d'Alexis Tsipras i la troica, el president nord-americà Barack Obama, segons publicà el febrer *The New York Times*, envià un emissari a Atenes per convèncer el primer ministre hel·lè que moderés la seva actitud, alhora que ell personalment demanà a Angela Merkel, a la cimera entre els dos Governos celebrada a Washington el dia 9 d'aquell mes, "flexibilitat" amb Grècia. Més o menys la mateixa conversa tingueren els dos polítics el passat 8 de juny a la reunió del G-7 —els set països més desenvolupats del món— celebrada a Alemanya. Després, Obama, recollia *The Washington Post*, reclamà a Tsipras que "sigui més seriós" i accepti l'acord amb la troica. El rotatiu assegurava, fent-se ressò de fonts properes a Jack Lew, secretari d'Estat

RÚSSIA I XINA ESPEREN EL FRACÀS DE LES NEGOCIACIONS ENTRE ATENES I BRUSEL·LES PER OFERIR-SE A FINANÇAR GRÈCIA

que comptava amb ajuda militar dels britànics. Durant les hostilitats, els Estats Units substituïren Gran Bretanya com a potència occidental que aspirava a controlar el país: hi enviaren tropes que van vèncer els comunistes i l'URSS acceptà de fet el domini nord-americà de Grècia.

